

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 1

1975 3. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1.75

Støtt det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp!

Det finnes idag ca. 3.260.000 palestinere. Av disse bor ca. 1.5 million på israelsk-kontrollert område. De øvrige lever som flyktninger hovedsaklig i de arabiske land. Palestinerne begynte sin flyktingtilværelse i 1948.

Se side. 8

Telefonsentralmontørene: Vi skal slå oss tvers gjennom både voldgift og arbeidsrett!

Tvungen voldgift for tlf. sentralmontørene var Kommunal- og arbeidsminister Aunes julepresang til NAF og ITT. De streikende montørene har imidlertid bestemt seg for å gjøre presangen ikke mye verdt. På sitt streikemøte den 2. januar svarte de med en nyttårshilsen om at streiken fortsetter til krava er innfridd, på tvers av tvungen voldgift.

Den røde Arbeideren hadde dagen etter streikemøtet et intervju med en representant for streikekomiteen.

-Dere respekterer ikke lønnsnemnda?

-Alle erfaringer viser at lønnsnemnda er en klassesdomstol, den er så å si

NAFs domstol. Den er verken nøytral eller rettferdig.

Forts. side 4

Tidligere Riksmeglingsmann, nå styreformann i Norsk Hydro, Preben Munthe, "nøytralt" hevet over tlf. sentralmontørenes forhandlere.

Israels krise-imperialismens krise

USA INVASJON I MIDT-ØSTEN

Israels delvise mobilisering på nordfronten - Golanhøgda - i midten av forrige måned har på en spesiell måte på ny satt problemene i Midt-Østen i fokus. Da det straks ble klart at det var ren bløff fra Israels side å forklare den militære opptrapping som et svar på trusler fra Syria, var det samtidig åpenbart at det var på den "indre front" at årsakene til de militære provokasjonene måtte finnes. I et forsøk på å dulme den alvorlige økonomiske krisa som landet befinner seg i, ble den ytre fienden manet fram for å skape nasjonal samling og enhet.

Forts. neste side

Støtt telefon-sentralmontørene! TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER!

Send penger til Streikekomiteen,
Grønlandsleiret 47c, Oslo 1
Postgirokonto nr. 22 41 8 75

Israels krise...

Forts. fra side 1

Likevel har demonstrasjoner og streiker i det siste vist at slike avledningsmanøvrer ikke kan skjule at den aktuelle krise i det imperialistiske systemet særlig hardt har rammet Israel og den israelske arbeiderklassen. Det kan kort nevnes at på et døgn steg prisene på vanlige konsumvarer som brød med 85%, melk fra 60-150% og vatn 130%. At utbyttinga således er blitt skjerpet, forteller en reallønnsnedgang om på nærmere 9% siden oktoberkrigen. Det skulle være klart at det først og fremst er en drastisk reduksjon av de utenlandske investeringene og den direkte økonomiske hjelp for USA og den jødiske verdensorganisasjon som har gjort krise akutt - en krise som ellers ville være uunngåelig med et militærbudsjett på 33% av bruttonasjonalprodukt med mindre den kunne holdes i sjakk med støtte utenfra. Og følgen er en arbeidsledighet fra nyåret av på over 100 000.

Dette økonomiske kaoset truer umiddelbart den sionistiske staten innenriks-politisk fra to sider: En stadig sterkere opposisjon fra den israelske arbeiderklassen som ikke lenger vil akseptere de religiøs-nasjonale premissene som overordnede, vil være en alvorlig trusel mot kapitalistenes viktigste redskap - det høyst effektive og velutbygde korporative system med LO som ryggmarg. Samtidig vil stagnasjonen - særlig innenfor bygg- og anleggsvirksomhet - ramme spesielt sterkt de mange tusen palestinere på Vest-Jordanbredden og i Gaza som er blitt tvunget til å ta seg arbeid i Israel. Dette vil underminere den jødiske statens politikk i de besatte områdene: Foruten direkte undertrykking har Israel gjennom denne politikken i tillegg kunnet beholde kontrollen ved å basere seg på en relativ høy sysselsetting. Når dette grunnlaget nå svikter, trer de økonomiske motsetningene i samfunnet fram og arbeiderklassen ser tydeligere hva som forener den enn hva som skiller.

Dette skaper naturligvis en desperat situasjon for det sionistiske lederskap, og det desto mer som Rabins skritt for skritt-politikk i det siste er blitt utsatt for sterk kritikk fra høyrefløyen som krever en rask og endelig helhetsløsning for å sikre Israels grenser.

Perspektivet her er tydelig uttalt: status-quo er illusjonspolitikk, og ekspansjon er det eneste alternativet. Nå var det tidlig klart at Rabin måtte gå mot høyre for å skaffe seg tilstrekkelig oppslutning om de siste økonomiske tiltakene. Splittet som det sionistiske sosialdemokratiet var i sitt syn på den økonomiske politikken, var det således bare det religiøs-nasjonale parti som kunne skape enhet, men det krever altså sin pris. Likevel må det slås fast at nettopp på bakgrunn av den allmenne krise i verdensøkonomien er de siste tilstramminger i seg selv en så sterk belastning for den israelske kapitalismen over et lengere tidsrom at en utgang på krise i form av en krig, vil tvinge seg fram som en løsning i dobbelt forstand: I ly av den ytre aggresjon som blir satt i gang for å kunne gjenopprette tilliten og støtten fra de andre imperialistiske land, vil kapitalistene først da våge å kneble med fascistiske forordninger en arbeiderklasse som etter hvert er blitt klar over sine egentlige interesser.

En slik utvikling er naturligvis ikke bare avhengig av de indre forhold i Israel, men like meget av Israels stilling som et særdeles viktig, men for tidensvakt ledd i den imperialistiske kjeden. Etter hvert som Kissingers diplomatiske intrigespill i Midt-Østen går i oppløsning og ikke lenger er i stand til å tjene USA's interesser på en effektiv måte, vil kravet fra Pentagon om mer direkte aksjoner bli sterkere. USA kan dessuten ikke passivt sitte og se på at den sionistiske staten svekkes og utarmes ved indre splid. Når inflasjonen og den allmenne økonomiske krise bare forsterkes og rådvilheten går over i desperasjon, vil USA måtte gripe inn militært i ett eller fle-

re arabiske oljeland for med makt å kunne kontrollere rådvareprisen. At en intervensjon i en slik hensikt bare angriper problemet på overflaten, forhindrer ikke at Israel i øyeblikket vil ha bruk for en slik politikk. For den indre krise i Israel kan i den nåværende økonomiske situasjonen midlertidig bare løses ved en preventiv krig.

Israel som selv forstår seg og blir forstått som garantist for de reaksjonære arabiske land mot de revolusjonære bevegelsene kan således snart befinne seg i en koordinert krig med de samme land. Motsetningene innenfor den kapitalistiske verden vil da være ytterst tilspisset, og Israel - som så langt fra er demokratiets utpost - vil fremby de løsninger og foregripe de tiltak som kapitalismen i siste instans kan møte sin egen krise med: fascisme og krig.

A.N.

HUSK

Å FORNYE

ABONNEMENTET

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Esther Bergerud
Harald Berntsen
Line Dedichen
Egil Engeland
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.20.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 30.- pr. år

Den røde ARBEIDEREN etter 2 år

Med dette nummer går den røde ARBEIDEREN inn i sitt 3. år. Redaksjonen mener selv, etter et tilbakeblikk på året som gikk, å konstatere at avisa har hatt en viss kvalitativ framgang, innholds- og utstyrmessig. Vi har også med tilfredshet kunnet konstatere en økt interesse og etterspørsel, noe som har gitt seg utslag i økt abonnentantall og større salg i forskjellige aksjoner. En av årsakene til at avisa rent innholdsmessig er blitt forbedret, er den spesialisering som i det siste er blitt etablert. Redaksjonen disponerer i dag over faste grupper som tar seg av det utenrikspolitiske, økonomiske og faglige området. Fra og med dette nummer har vi også en gruppe som vil ta seg av det kulturelle og kulturpolitiske stoffet. De to siste sidene vil heretter inneholde kulturpolitisk og kulturelt stoff. Sidene som vil komme som et bilag til avisa, vil få tittelen Arbeiderrevy, og det er vår tanke at disse to sidene etterhvert skal utvikle seg til et eget kommunistisk kulturorgan - m. a. o. føre videre den tradisjon og oppgave som førkrigstidens Arbeiderrevy hadde.

En fortsatt utvikling av avisa er imidlertid ikke en sak bare for KAs ledelse eller avisas redaksjon. Det er en prosess som alle medlemmer og sympatisører må ta aktivt del i. Det er viktig at det på lagsplan for eksempel organiseres faste møter hvor avisa blir diskutert grundig.

Det må også organiseres tiltak med sikte på å utvikle arbeiderkorrespondenter rundt om i landet.

Det må imidlertid ikke stikkes under stolen at arbeidet med avisa har bydd på og vil by på enorme vanskeligheter, og det ville være helt galt av oss å skape det inntrykk at metoden med kritikk og sjølkritikk, som selv sagt er tvingende nødvendig å anvende, ville være universalmedisinen. Vi må innse allerede nå at hvis avisa skal kunne tjene sin grunnleggende hensikt - det å være et redskap i vårt arbeid med å bygge et kommunistisk parti i Norge, må det tas et økonomisk krafttak for å skaffe midler til en tidsmessig offset-presse. Med en slik presse vil det være mulig i en ikke altfor fjern framtid å gi ut en 14 dagers avis, noe som er tvingende nødvendig

hvis vi skal kunne tjene arbeiderklassen. Erfaringene med det siste års streiker har vist nødvendigheten av dette.

Til slutt vil vi minne om Lenins anvisninger i Hva må gjøres? om nødvendigheten av en landsomfattende avis i byggingen av det kommunistiske partiet. Avisa må være kommunistenes stemme i arbeiderbevegelsen, og den må bli arbeiderklassens stemme overfor de andre klasser og lag. Den skal propagandere marxismen-leninismen, den skal utvikle arbeiderklassens bevissthet til en revolusjonær politisk bevissthet, den skal utvikle

bevisstheten om nødvendigheten av en kommunistisk ledelse og organisasjon av og for arbeiderklassen. Avisa skal føre an i arbeiderklassens kamp mot såvel den kapitalistiske utbytting som i kampen for å vinne politisk hegemoni for arbeiderklassen overfor andre lag og klasser, slik at den evner å nedkjempe borgerskapet og bygge sosialismen. Det vil si at avisa skal være en kollektiv propagandist, organisator og agitator.

Betegnelsen Norges eneste kommunistiske avis er forpliktende.

1928 OG I DAG:

Tvers gjennom lov til seier!

Når tlf. sentralmontørene nå streiker ulovlig på tvers av tvungen lønnsnemnd, er det første gang arbeidere fører slik kamp siden den ulovlige bygningsarbeiderstreiken i 1928.

Forspillet til bygningsarbeiderstreiken i 1928 var Stortingets vedtak av en lov om tvungen voldgift i arbeidslivet i 1927, og bruken av denne loven til å dømme bygningsarbeiderne til store lønnsnedslag året etter. Arbeiderne nektet å bøye seg for dommen og innledet en halvannen måneds ulovlig streik. Som en demonstrasjon mot forbudet mot å gi økonomisk støtte til ulovlig streikende tegnet tusenvis av arbeidere og organisasjonsfolk seg offentlig for et fast pengebidrag i uka, noe som førte til bøter og fengsel for adskillige.

I motsetning til i dag støttet den gangen også Arbeiderpartiet, sammen med NKP, aktivt opp om de streikende. Enden på den harde kampen ble full seier for bygningsarbeiderne, de fikk en langt bedre avtale enn den voldgiftsdommen hadde fastsatt. Dermed var også voldgiftsloven satt tilside, og den ble opphevet året etter.

Resultatet av bygningsarbeiderstreiken viser at det er mulig å føre ulovlige streiker fram til seier når kampen føres konsekvent og støtten fra andre arbeidere er sterk. Den viser dessuten at den mest effektive måten å nedkjempe slike klasselover

som lønnsnemndloven på er å sette den ut av kraft i praksis ved å nekte å respektere den.

Det er en ærefull tradisjon tlf. sentralmontørene fører videre når de i dag har gjenopptatt bygningsarbeidernes kamp fra 1928. De må få all den støtte hele arbeiderklassen kan gi dem!

Tvers gjennom lov til seier!

LES OGSÅ

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,
Filosofisk Institutt
Blindern
Oslo 3

Vi skal slå ...

Forts. fra side 1

-Hva har gått forut for dagens situasjon?

-Realiteten er at i de 12 første ukene av streiken har vi overhodet ikke vært i reell forhandlingsposisjon. Bedriften har bare blankt avvist våre krav. Dermed har den rett og slett spekulert i å framkalle tvungen voldgift. Det har den faktisk gjort helt åpent. Direktør Eldøen har i forhandlingene med oss åpent uttalt at om vi ikke bøyde oss, satte han lit til "andre" midler.

strert at det ikke lønner seg å streike.

-Hva med LOs holdning?

-Vi kan si det slik at vi på forhånd hadde forventet en mer positiv holdning. LOs holdning har kort sagt vært negativ og lunken. Vi stiller oss imidlertid ikke slik at vi ber LO om å vise en positiv holdning, vi krever det! Hadde vi hatt klar støtte fra LO fra streikens begynnelse, ville saken i dag ha stilt seg helt annerledes. En annen ting er at når streiken først nå

-Nei, når streiken nå blir ulovlig og vi ikke lenger mottar streikebidrag fra forbundet, må støtten øke ytterligere. Får vi den, skal vi slå oss tvers gjennom både voldgift og arbeidsrett. Det er hele fagbevegelsens kamp - mer enn noensinne.

-Men hva med fagforeninga, den kan bli idømt erstatningsansvar?

-Den truslen møter vi med å avvikle foreninga og la styret nedlegge sine verv. Her bygger vi på de viktige erfaringene fra de ulovlige streikene ved bl. a. Norgas og Sauda for noen år siden.

-Hva skal dere gjøre når saka kommer opp i Arbeidsretten?

-Personlig mener jeg at vi ikke har noe å hente der, og følgelig ikke må stille med advokat, men bare legge fram en erklæring som vi har utformet i fellesskap.

-Prinsipielt syn på Arbeidsretten?

-Arbeidsretten følger bare de lover og regler som vi har her i landet. Det er disse lover og regler som gjør at vi ikke kan vente oss noe av Arbeidsretten. Vi vil ikke la oss affisere av noen dom!

-Hvorfor har NAF kjørt så hardt overfor dere?

-Generelt ønsker de å hindre bruken av streikevåpnet. Hele lov- og regelverket er nå for øvrig rettet mot streik. I dagens situasjon ønsker de dessuten å statuere et eksempel for å kunne skumme fløten av høykonjunkturen aleine. Her markerer vår streik et avgjørende punkt. Det er dette det gjelder, ikke våre kroner og ører i seg selv.

-Arbeiderbladet kan opplyse at dere er i ferd med å streike dere fra jobben dvs. at ITT nå vurderer å legge ned virksomheten i Norge på grunn av streiken?

-Det er interessant å merke seg at Arbeiderbladet har så god kontakt med ITT, det amerikanske monopolselskapet som vi kjenner bl. a. fra begivenhetene i Chile. Samtidig er dette en påminnelse om at ITT er en drivende kraft som står bak og presser i denne streiken. Men ellers er dette et slag i lufta. Det ville innebære at de reiv beina unna sine egne investeringer. Har de råd til dette, så har vi råd til å finne annet arbeid. Hvis Standard ikke har råd til å betale en lønn som bringer oss på høyde med andre det er naturlig å sammenlikne oss med, har heller ikke vi råd til å subsidiere Standard.

-Ellers er stemningen på topp?

-Jo større motstand, jo bedre kamphumor, slutter representanten for streikekomiteen, og ber folk om å aksjonere for å tilbakevise voldgifta.

Vi slutte oss fullt ut til oppfordringen. Tlf. sentralmontørene tar nå støytten i spissen for alle arbeideres interesser. Gå til sympatiaksjoner, send inn økonomiske bidrag!

hb

NAFs lockout-trusel:

LO setter sin lit til Preben Munthe

Den nye styreformannen

Riksmeklingsmann Preben Munthe overtar vervet som styreformann i Norsk Hydro fra årsskiftet.

Bedriftsforsamlingen i Norsk Hydro valgte Preben Munthe som styreformann i selskapet etter Erik Anker.

Preben Hempel Munthe er født 15. oktober 1922 i Oslo. Han ble student i 1941,

cand. oecon. i 1946 og var stipendiat ved Norges Handelshøyskole i 1947. I 1956 ble han dosent i samfunnsøkonomi ved Handelshøyskolen, dr. oecon i 1961 og fra samme tid professor i distribusjonsøkonomi ved Universitetet i Oslo. Fra 1965 har han vært riksmeklingsmann (bistilling).

Preben Munthe har skrevet mange avhandlinger, blant annet «Freedom of Entry into Industry and Trade» i 1959, «Produsentens vertikale markedspolitikk som pristeoretisk problem» i 1960, «Horisontale karteller» i 1961, «Den økonomiske sirkulasjon» i 1963, «Markedsøkonomi» og «Inntektsteori» i 1972.

Munthe var formann i Studentersamfunnet i Bergen i 1948-49, formann i Statens Flyplassutvalg av 1962, formann i Statens Energiråd i 1964-65. Han har vært medlem i komiteen til revidering av lovene om pengevesenet og Norges Bank, og er medlem av Arbeidsrettsrådet siden 1972.

Han er styremedlem i Freia og International Business Machines (IBM). I 1971 fikk Munthe Kongelig St. Olavs Orden.

Overskriften er fra Arbeiderbladet 20/10-1974, artikkelen fra Norsk Hydros informasjonsorgan hos hydro nr. 6-74 Kommentarer skulle være overflødig -dette sier i seg selv nok om både LO, Preben Munthe og selve riksmeglingsinstitusjonen

-Kan du kort repetere de hovedkrav dere har stilt.

-Det dreier seg om å få en lønn som bringer oss opp på linje med andre grupper det er naturlig å sammenlikne oss med, om å få opprettet et eget lønssystem, om å få faget inn under lærlingeloven, og om etterbetaling fra avtaleperiodens utløp. Poenget er at våre lønnskrav i dag er svært beskjedne, tatt i betraktning den sterke prisstigning og lønnsglidning som har skjedd siden vi stilte dem. Likevel står motparten steilt på sitt. Grunnen kan bare være at NAF vil ha demon-

blir ulovlig, kan vi med eksisterende lov- og regelverk ikke vente annet enn en negativ holdning fra LO.

-Men fra annet hold får dere støtte?

-Vi får mer og mer støtte fra grunnplanen i fagbevegelsen, der ligger solidariteten - ikke på toppen. Heismontørene har vedtatt en dags sympatistreik og innføring av ekstra-kontingent til støtte for oss. Vi får jevn støtte fra NORGAS. Vi har fått til dels store bevilgninger fra f. eks. Sauda, Rosenberg og Mo i Rana.

-Men dette er vel ikke tilstrekkelig?

Om telefonsentralmontørenes streik

Tlf. sentralmontørene i ivrig diskusjon.

Streiken til de ca. 250 telefonsentralmontører ved Standard Telefon og Kabelfabrikk er trådt inn i en ny viktig fase. Igjen viser det seg at "streike retten" som en juridisk "rett" er illusorisk under dagens samfunn. Streiken blei utløst som "lovlig" i oktober etter at STK-ledelsen og NAF bevisst hadde halt ut forhandlingene som var opprinnelig endel av tariffoppgjøret 1974.

På tross av at det var vedtatt forbundsvis oppgjør 1974 visste vel de fleste at disse "forbundsoppgjør" ubønnhørlig etter LO - NAF, s prinsipielle sammarbeidsavtaler måtte føres innen ferdig lagede rammer. Den statlige medvirkning til denne ramma var da også endel av det politiske opplegget som samtidig skulle bidra til fastlåsing av ethvert forsøk på opprør fra deler av de fagorganiserte - med sikte på å utnytte skinnvedtaket om "frie" forbundsvis oppgjør.

En annen sak var at nettopp den fleksible taktikk, - eller om man vil; myke linje som LO (i forståelse med NAF) la opp til ved å resonere på fellesoppgjør med stram sentralisert linje, - gjorde LO bedre istand til å hente inn de nødvendige "opprør" som måtte komme. Sosialfascistene i LO-ledelsen var klok av skade, - de visste at store deler av de fagorganiserte var beredte til å kjempe igjennom langt større krav enn "ramma" tilsa. De visste og at slike krav spesielt fra normallønnsfag var så berettiget og hadde så massiv tilslutning at man måtte vente organiserte framstøt som ville feie tilside etthevert sentralt direktiv om å resig nere.

Vi fikk demonstrert en ny taktikk fra LO - NAF - juntaen. Først i kjøttindustriarbeiderkonflikten hvor den lyktes, dernest en "såvidt" - klaring av brasene overfor heismontørene, dernest mot STK-montørene hvor den ikke har lykkedes så langt. (Der får den mulig sitt store nederlag.)

Helt tydelig var opplegget slik at de "uregjerlige" krav om nødvendig skulle fremmes av forbundenes forhandlingsutvalg i tarifforhandlingene, - og hvis man ikke maktet å skaffe grunnlag blandt arbeiderne for å trekke de (ned under ramma) måtte forbundene (evt. foreningene) "stå på krava" og brudd i forhandlingene måtte tilståes. Dernest kunne man bruke voldgift direkte (om man kunne unngå oppstyr) eller ta sikte på at det blei streik, men etter en lang uthalingstaktikk. Etter en 5-6 mnd. uthaling ville potten som representerte etterbetaling av NAF-tilbudet på 1.25 pr. time fra 1/4 bli et passende pressmiddel.

Nå ville NAF påstå at om man gikk til streik på et høyere krav ville etterbetaling av denne pott bortfalle! Det er bevist at LO uten å blunke gikk med på dette opplegg og sjøl medvirket til det.

Og en sak til. Den fleksible linja ga LO og forbundene posisjon innen den streikebevegelse som likevel oppstod. De var jo lovlige! Der nyttet de sin posisjon til å splintre opp det som måtte til av streikeledelse.

Alt var lagt opp skreddersydd for kapitalkreftene. Det "legale" i disse konfliktene man fikk blei et viktig poeng. De "lovlige" streiker i høst har vist hva lovlighet under dagens borgerstat egentlig innebærer.

Forts. neste side

Nei fra STK-montørene kan bety storkonflikt

Elektriker-lockout lammer byggeindustrien

Når de 250 telefonsentralmontørene i løpet av dagen skal gå til stemmeurnene og avgjøre om de godtar riksmeklingsmann Preben Munthes forslag til løsning av

konflikten eller ikke, er det ikke bare sin egen streikesituasjon de har å ta hensyn til. Også Norsk Arbeidsgiverforenings lockout-varsel for om lag 5300 elektrikere fra 4. januar og faren for at NAF vil varsle lockout for

Bjørn Jamholt

ytterligere grupper dersom det blir et flertall for forkastelse, vil måtte telle med. En lockout for elektrikere vil i løpet av kort tid få store virkninger for hele byggeindustrien, og vil også få virkninger i verkstedindustrien og for virksomhet på olje-

boringsplattformene. Etter det Arbeiderbladet har grunn til å tro overveier NAF å utvide lockouten til også å gjelde i byggeindustrien.

Telefonsentralmontørene har streiket siden 7. oktober og streiken har således vart i nesten 11 uker. Utgangspunktet var krav om eget lønssystem, bedre arbeidsmiljø i telefonsentralene og at faget skulle beskyttes av lærlingeloven. Senere er kravet om etterbetaling fra tariffperiodens utløp til streikens begynnelse

OVER TIL SIDE 12

Faksimile fra Arbeiderbladet som viser hvordan de lockout-truede ble forsøkt brukt også for å tvinge telefonsentralmontørene tilbake til jobben, på samme måte som i heismontørstreiken.

De "lovlige" streiker har gitt NAF lovlig rett til å bruke trussel om lock-out som et "lovlig" og juridisk uangripelig politisk middel til å framtvinge et statlig lønnsdiktat overfor de streikende om de ikke ville bøye seg.

De "lovlige" streiker har nettopp ved de grenser loven setter bundet hendene til arbeiderne (om de er lovlydig) som er i streik til å vurdere sin streikesituasjon til egen fordel til enhver tid på eget grunnlag! Ved å følge loven og spillereglene sitter streikende (som streiker lovlig) i en konflikt med krav som var reist i mars 1974 igjen med bare disse lønnskrav, og kan maksimalt bare få disse gjennomført f.eks. i februar 1975.

Saken er den at om deres krav lå kr.1.- over LO-NAF-ramma på kr.1. 25 pr. 1/4 1974, - så er den gjennomsnittlige lønnsglidningen i industrien pr. 1/2 1975 på 1.60 - 2. - siden 1/4 1974! (En lønnsglidning som f.ø. langt fra dekker prisstigninga)

M.a.o. Nettopp ved å dette ned i den kavråtna "lovlige" prosedyre som forvaltes av NAF og LO (og forbundene) vil ingen reell seier egentlig oppnåes. Telefonsentralmontørene ved S.T.K. har måttet kjempe seg tvers igjennom den hengemyra. Om de skulle stanse opp nå - stole på lønnsnemnd og deretter gi opp, ville deres kamp når det gjelder økonomiske resultater være forgjeves sjøl om lønnsnemnda gav dem medhold i alle lønnskrav! (De prinsipielle krav f.eks. om avtalerett kommer sjølsagt i en annen kasus)

K.H.

LIBANON er et lite arabisk land som grenser til Israel. Landet ligger midt i brennpunktet for konflikten i Midt-Østen, og føler virkelig på kroppen hvordan det er å være nabostat til den aggressive staten i sør, Israel. Når en kommer til Libanon, får en med en gang inntrykk av at det er unntaks-

I Libanon, spesielt i de sørlige delene, er det mange palestinske flyktningeleire. Over 260 000 palestinere lever i Libanon. De fleste av disse er sterkt undertrykt, og kjemper en innbitt kamp for sin rett til å leve på like fot sammen med libanesere. Når man kommer til Libanon, merker man

Reisebrev fra Libanon

tilstand der. Overalt ser man panservogner fulle av soldater med automatvåpen. Når du reiser gjennom landet med buss, blir du stoppet av militærpoliti og må vise pass og får bagasjen kontrollert. I Beirut f.eks. er alle offentlige bygninger bevoktet av bevæpnet politi.

straks at "mannen i gata" har stor sympati for og støtter det palestinske folket. Man merker på samme måte en sterk anti-israelsk stemning. Begynner du å snakke om Palestina, havner du snart midt i en livlig diskusjon der spesielt de palestinske kommandosoldatene blir lovprist. Det libanesiske

I flyktningeleiren er kampviljen fortsatt intakt.

folket støtter generelt palestineres kamp for nasjonal og sosial frigjøring. Et eksempel på dette fikk vi da vi dro sørover i landet. En dag kom vi til Tyres, bare 12 km fra grensa mot Israel. På veien nedover mot byen, ble vi flere ganger stoppet av militærpoliti som kontrollerte oss. Bl.a. ble vi ca. 5 km fra Tyres stoppet av libanesiske soldater og måtte leve fra oss passene. Utlendinger får nemlig ikke oppholde seg i dette området om natta p.g.a. faren for israelske bombeangrep mot byene i S-Libanon. Natta før vi kom til Tyres, var en palestinsk flyktningeleir bare 5 km sør for byen blitt bombet og 5 palestinere drept. Folk var bitre og vi så at så å si hver eneste person, barn som voksen, kvinne som mann, bar et gevær. Folket var virkelig mobilisert til å møte angrep fra sør, og alle var forberedt på å gi sitt liv for Palestinas sak.

I Tyres hadde samtlige palestinske geriljaorganisasjoner kontor, og vi kom straks i kontakt med en kar fra EL FATAH. Vi ba om en samtale med roen representanter fra en palestinsk geriljaorganisasjon, og ble sendt til _____ i Tyres, en bygning som var innredet med sikte på å aktivisere ungdommen i byen. Der traff vi folk fra PFLP (Folkefronten for Palestinas frigjøring) som fortalte oss om situasjonen nå og om hva man kunne vente i framtida.

HER FØLGER ET UTDRAK AV DET PFLP-TALSMANNEN SA.

Den palestinske frigjøringshæren ble dannet i 1964. Dannelsen av hæren skulle vise seg å bli en av de viktigste hendelsene i det palestinske folkets historie. Frigjøringskampen kom med dette for første gang inn i organiserte former. Året etter, 1965, markerer et avgjørende vendepunkt for den palestinske frigjøringskampen. Det var dette året palestinske geriljasoldater (FEDAYEN) begynte med operasjoner mot mål i de okkuperte områdene. Sionistene så at disse organisasjonene var spiren til

Forts. neste side

Stillferdig Apolitiker 50 år

Storingsrepresentant Johnny Stenberg, Nord-Trøndelag, fyller 50 år idag. Stenberg representerer Arbeiderpartiet, valgt til Stortinget i 1973. Hittil har Stenberg ikke vært av dem som har deltatt i første rekke under de store debatter i vår nasjonalforsamling, noe som kanskje må tilskrives hans relativt beskjedne erfaring som rikspolitiker. Han er en stillferdig mann.

en omfattende frigjøringskamp som kunne gi palestinerne deres land tilbake, og gikk til krig mot de omkringliggende arabiske land. Resultatet av denne angrepskrigen var 410 000 nye palestinske flyktninger som ble tvunget til å forlate hjemmene sine i Vest-Jordan og Gaza-stripa, og prøve å finne et sted å være i de østlige delene av Jordan. Den samme skjebnen møtte palestinerne i de sørlige delene av Syria og Sinai. Israels aggresjon ble tatt opp til debatt i FN, som fattet en resolusjon der Israel ble oppfordret til å trekke seg tilbake fra alt okkupert land.

For å samle alle flyktningene, ble flyktningeleirene opprettet. Disse leirene drives etter prinsippet om selvorganisering og har egne demokratisk valgte råd som tar seg av administrasjonen og som forsøker å løse sosiale og økonomiske problemer innafor leirene. Flyktningeleirene har også et forsvar, folkemilitsen, og de fleste av leirens medlemmer er utstyrt med våpen til forsvar av leiren. Selvorganiseringen begynte i 1968 i Jordan, og dette ga gnisten til selvorganisering også i flyktningeleire i andre arabiske land. Før dette var det bare sporadiske tilløp til organisering.

Det har ikke hele tida vært noe godt forhold mellom de arabiske land og de palestinske flyktningene. Alle husker vel kong Hussein og Jordans forræderiske angrep på de palestinske leirene der tusener ble drept og fordrevet bort fra Jordan. Også Libanon har undertrykt palestinerne sterkt. Det har flere ganger vært trefninger mellom libanesiske soldater og palestinske kommandos som vokter flyktningeleirene, og hundrevis av palestinere er blitt drept i disse trefningene. I 1968 f.eks., ble palestinske flyktningeleire utenfor Beirut bombet opptil flere ganger. Etter denne aggresjonen fra den libanesiske regjeringas side, kom det istand et organisert samarbeid mellom den palestinske frigjøringsbevegelsen og den libanesiske frigjøringsbevegelsen (en revolusjonær bevegelse i Libanon).

I dag er den libanesiske regjeringa mer vennlig innstilt til palestinerne. Årsaken til dette er at USAs holdning er blitt endret en del de siste åra. I begynnelsen var USA helt kompromissløs overfor palestinerne. De anerkjente ikke at det eksisterte et palestinsk problem. De spilte helt og holdent på Israels spill, den sionistiske stats spill, i Midt-Østen. I dag ser USA mer realistisk på situasjonen og har måttet innrømme at det virkelig eksisterer et palestinsk problem og et palestinsk folk. USA vil nå skape politisk balanse i Libanon ved å gi palestinerne visse demokratiske rettigheter og deltakelse i det politiske liv. USAs endrede holdning førte til at de arabiske regjeringene begynte å vakle og ville prøve å få istand et kompromiss med Israel når det gjaldt Palestina-spørsmålet. Egypterne var de første til å si seg villig til å komme fram til en løsning av konflikten ved forhandlinger. Det fortsatte med at Jordan sa seg villig til å gi bort vestbredden av Jordan til palestinerne uten å røre Israels gamle grenser. Jordan sa seg altså villig til å akseptere Israel som stat, og dette er en ting som palestinerne aldri vil godta. Aksepterer palestinerne Israel som stat, har palestinerne også akseptert den israelske aggresjonen fra 1948 og fram til i dag. Da er kampen for et fritt og demokratisk Palestina satt flere år tilbake. Når en vet at den israelske aggresjonens siktemål er:

1. Å undertrykke det palestinske folket og dets frigjøring.
2. Ved imperialistisk krig å utvide sionistenes territorium, skjønner en med en gang at dette er en umulighet for det palestinske folket.

Vi i PFLP bekjemper den israelske staten, ikke det israelske folket, tvertimot, vi har gode forbindelser med den revolusjonære bevegelsen i Israel. Samtidig bekjemper vi alle land som støtter Israel, det er derfor vår kamp rettes mot USA-imperialismen og USA-foretagender i alle land. Vi bekjemper også Norge, når Norge støtter Israel. Vi synes også at det er viktig å utdanne vårt folk, vi bekjemper med alle midler den kulturelle tilbakeligheten, og de småborgerlige, reaksjonære arabiske regjeringene som vil holde vårt folk kulturelt tilbake.

PFLPs holdning til Sovjet er helt klar. Først vil vi si at Sovjet er en sosialistisk stat og en alliert til det palestinske folket. Sovjet er ikke ansvarlig for de vanskelighetene det palestinske folket er havnet i. Men når dette er sagt, vil vi ikke legge skjul på at vi har mange ting å kritisere Sovjet for. Det er uenighet mellom Sovjet og den palestinske bevegelsen på flere punkter. Vi kritiserer Sovjet fordi Sovjet har tillit til de reaksjonære, småborgerlig ledete regjeringene i de arabiske land. De mener tida ennå ikke er inne for den sosialistiske revolusjon i disse landa. De arabiske landene må først konsolidere seg, deretter kan den sosialistiske revolusjon komme, mener Sovjet. De ser ikke at Kong Feisal undertrykker folket i Saudi-Arabia, og de aksepterer Saudi-Arabias liberale politikk overfor Israel, en politikk som det er en hovedoppgave for palestinerne å bekjempe.

Akkurat i disse dager går Sovjet imperialismens vei, men en gang vil en forandring skje i Sovjet som fører til at de slår inn på en annen vei, og for det palestinske folket, en bedre vei. PFLP som organisasjon tar, i likhet med FNL i Sør-Vietnam, ikke stilling til konflikten Sovjet-Kina. Vi tar imot hjelp fra Sovjet, når de gir oss hjelp. Vi tar imot hjelp fra Kina, når de gir oss hjelp.

PFLP er bare en av mange palestinske organisasjoner, men vi har en stor fordel overfor de andre: Vi bygger vår politikk på marxismen. En rekke småborgerlige organisasjoner har oppstått og dødd ut i løpet av den palestinske bevegelsens historie. Disse organisasjonene har som regel hatt et nasjonalt preg. I 1967 skjedde det noe nytt: Det ble dannet marxistiske studiesirkler og grupperinger innenfor disse nasjonale bevegelsene. Etter 6-dagers krigen i 1967, ble det politiske nivået hos det palestinske folket sterkt hevet. Folk begynte å studere og diskutere skrifterne til Marx, Lenin og Mao Tse-tung. Dette gjorde at frigjøringskampen fikk et raskt oppsving. Samtidig begynte vi med våpentrening, noe som gjorde at vi ble istand til å forsvare oss mot aggresjon fra sionistene.

PFLP sprer marxistiske ideer ut til det palestinske folket, og vi ser det som vår oppgave å gi frigjøringskampen et sosialistisk perspektiv, og innser at dette er nødvendig. For at vi en gang skal få etablert et demokratisk, sosialistisk Palestina, må frigjøringskampen være marxistisk orientert.

Vi i PFLP mener at det hele tida er nødvendig å arbeide med opprettelsen av et kommunistisk marxist-leninistisk par-

ti. Men, her er det en viktig ting vi vil framheve:

Partiet må oppstå under kampen. Frigjøringskampen bygger partiet. Vi vil understreke at det er ingen motsigelse mellom det å bygge partiet og føre kampen mot Israel. Begge disse oppgavene utfyller hverandre, og løsningen av den ene oppgaven, er en betingelse for at den andre skal bli løst. Det er bare erfaring som danner et sterkt parti. Og det er nettopp gjennom erfaring det palestinske folket har fått forståelse for situasjonen i dag.

I det siste har det palestinske folket vunnet store seire på det diplomatiske området. YASSER ARAFAT og PLOs (Palestine Liberation Organisation) opptreden i FN, var en stor seier for Palestina. PLO ble innbudt som den eneste representant for det palestinske folket. Dette var bra, men talen til Arafat avslørte dessverre store svakheter innenfor den palestinske frigjøringsbevegelsen. I talen ble bl.a. Israel akseptert som stat, og Arafat sa at palestinerne kunne takke Libanon for den sterke støtte landet hadde gitt palestinerne.

For det første aksepterer vi ikke at Arafat står opp i FN og godtar Israels eksistens. I disse dager dør palestinere i kamp mot Israel. Israel bomber våre flyktningeleire. Palestinerne vil aldri og kan aldri akseptere Israels eksistens.

For det andre er det en stor misforståelse å takke Libanon for den støtten landet har gitt til vår kamp. Libanons hær har drept mange av våre beste kommandosoldater, mens de vokter flyktningeleirene. Libanons flyvåpen har opp til flere ganger bombet våre flyktningeleire. Og dette landet skal vi palestinerne takke? NEI !!

Disse dager er avgjørende for det palestinske folket. Israel vil etter all sannsynlighet forlate vestbredden av Jordan, slik at plassen blir åpen for et "Mini-Palestina" der. Dette er en manøver fra imperialismens og sionismens side for å holde frigjøringskampen nede. Blir "Mini-Palestina" en realitet, er Israel allerede akseptert som stat. Mens palestinerne etablerer seg på vestbredden av Jordan, vil de ha nok med å innstallere seg og fordele jord, og de vil ikke lenger føre kamp for sine rettigheter. Hele situasjonen vil med ett stivne, og frigjøringskampen vil bli satt år tilbake.

Vår oppgave nå er å forhindre en slik løsning på Palestina-spørsmålet. Når våre kamerater i flyktningeleirene blir drept av imperialismens bomber, må vi vise at vi ikke lar oss trække på, vi må ta hevn. Våre dyktige kommandosoldater viser verden at palestinerne slett ikke har gitt opp kampen. Vi har retten på vår side og rettferdigheten vil til slutt seire.

Spettatore Rosso.

Støtt det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp

Den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen (PLO) har vunnet stadig større og større anerkjennelse som nasjonal frigjøringsbevegelse. PLO er en paraply-organisasjon hvor de ulike frigjøringsorganisasjoner, som Al Fatah og Folkefronten, deltar. Opprinnelig ble PLO opprettet av de arabiske regimene for å lede den voksende misnøyen og kampviljen blant palestinerne i en ufarlig retning, men organisasjonen har greid å løsrive seg fra disse regimenes grep, og har i de siste årene hittil ført en selvstendig politikk.

PLO og alle dens medlemsorganisasjoner har som målsetting å opprette en demokratisk stat med like rettigheter for alle uansett rase eller religion i hele Palestina.

Oktoberkrigen og den såkalte "oljekrisa" markerer en ny fase i den politiske utviklingen i Midt-Østen. Både krigen og "oljekrisa" styrket de arabiske statene i området. Dette betyr at den palestinske frigjøringsbevegelse, som alltid har lagt vekt på at en frigjøring av Palestina ikke kan oppnås gjennom konvensjonell krig mot staten Israel, fikk sin posisjon svekket som en følge av krigen. Sadat har f.eks. ved flere anledninger uttrykt at væpnet kamp ikke lenger er den eneste måten å frigjøre okkuperte områder på, man kan også bruke "oljevåpenet". Av de arabiske regimene er det særlig Saudi Arabia som synes å ha styrket sin stilling i det siste. Dette landet er politisk et av de mest reaksjonære i Midt-Østen, og regimet der har hele tiden gjort hva det har kunnet for at kong Hussein i Jordan skulle overleve. En annen av statene i området som vi i framtida vil få høre mer om, er den som sannsynligvis fremstår som den sterkeste militærmakt ved siden av Israel i området, nemlig Iran.

Av stormaktene er det uten tvil USA som har hatt størst fremgang i løpet av det siste året i Midt-Østen. Etter en fastlåst situasjon mellom Israel og araberstatene i en årrekke, ga oktoberkrigen påny USA anledningen til å fremstå som en troverdig makt som f.eks. ville kunne presse Israel til å avgi okkuperte områder. Likeledes synes i dag opprettelsen av en liten palestinsk stat og anerkjennelse av Israel fra de arabiske statene mer nærliggende enn noen gang. Sovjet har tapt mye av sin innflytelse i området, og har i det siste forsøkt i sterkere grad å presentere seg som en venn av den palestinske frigjøringsbevegelse. Dette er nettopp uttrykk for Sovjets svake posisjon. I tillegg til å håpe på innflytelse i PLO, vil en gjenopptaking av Genevforhandlingene hvor Sovjet er en av de deltagende parter, være det gunstigste for dem.

Det er ingen grunn til å beskrive den palestinske frigjøringsbevegelsen som en alvorlig trussel mot sionismen og imperialismen for tiden. Tvert imot er situasjonen for øyeblikket meget farlig for frigjøringsbevegelsen, og mye tyder på at moderate, borgerlige krefter har et overtak i bevegelsen. Den måten som PLO-ledelsen har forsøkt fremstå som ledere av en "ansvarlig" organisasjon på i ulike internasjonale fora, og f.eks. ved å gå til massearrestasjoner i forbindelse med flykapringer i det siste, er tegn på dette. Likeledes har det i PLOs organer ikke forekommet noen kritikk eller angrep på de reaksjonære og moderate arabiske regimene siden i vår. Folkefronten (PFLP) har trukket seg ut av PLOs sentrale organer fordi de ikke vil ha noe ansvar for det PLO-ledelsen nå foretar seg, og som PFLP mener grenser opp til forræderi. PFLP har f.eks. i sin bulletin offentliggjort opplysning-

ger om hemmelige kontakter mellom PLO-ledelsen og representanter for USA.

PFLP har tatt klart avstand både fra å delta ved Genevforhandlingene og fra å opprette noen liten palestinsk stat, f.eks. på vest-bredden av Jordan-elva. Men det virker som om dette synet er i mindretall i PLO foreløpig.

Folkekrigens prinsipper er først og fremst utformet av Mao tse Tung. Han setter som en av forutsetningene for å kunne føre en slik krig at det eksisterer et kommunistisk parti som kan lede an i kampen. Det virker som erfaringene fra palestinernes kamp også bekrefter viktigheten av dette, og byggingen av et slikt parti er idag den viktigste oppgaven for revolusjonære palestinere.

Støtt det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp! Leve arbeidet for det palestinske kommunistpartiet!

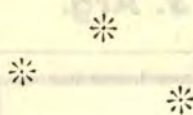
T. H.

C...---

Jeg har alltid vært litt svak i egyptisk. Derfor har jeg problemer med Kairo-avisene. Likevel fant jeg reportasjen fra stortingspresident Hansens visitt i Egypt svært interessant. Det var særlig et bilde av presidenten ved siden av en kamel - med pyramider i bakgrunnen, som gjorde inntrykk. Teksten var såvidt jeg kunne registrere det: Den norske stortingspresident G. Hansen med sin ridekamel. (Hansen til høyre) Det var gripende.

Han gjorde inntrykk - Hansen - der han sto fram i dagsrevyen. Minespillet fortalte at han er mere journalist enn skuespiller da han skulle forklare og forsvare kampfelle Frydenlunds stemmegivning i FN. Visst hadde han pro-

blemer, men når en tar saken i betraktning, så hadde han stort sett grunn til å være fornøyd med seg sjøl. Om han var like fornøyd med utenriksministeren er ikke godt å si, men la oss være enige om at Frydenlund gjorde et mesterstykke. Maken til statsmannskunst har vi ikke opplevd her i landet siden Langes dager. Det Frydenlund egentlig sa var omtrent: Det har vært litt kjølig lenge nå, så vi har vært nødt til å fyre, men nå er det blitt så kalt at vi kan slutte med fyringa.

Regjeringens nye ballanseprinsipp er imidlertid godt hvis det kan settes inn i et enkelt og skikkelig system. I kortet går det ut på at Norge stemmer for og mot enhver gang. En kan naturlig-

vis la være å stemme, men det er like- som så uhederlig. Forslagsstillerne har krav på å få vite hva Norge mener, så vi bør stemme vekselvis ja og nei.

At egypterne hadde vont for å forstå dette, er det ingen grunn til å ta så tungt. Det er jo et u-land - ikke en gammel kulturnasjon som Norge.

Det var bare litt rart at noen forsto stemmegivingen så inderlig godt. -La meg bare nevne Korvald og Kåre Kristiansen.

Betalingen kom fort.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund

Oslo: Egil Engeland, Nedre Skogvei 4, C Oslo 2.

Lillehammer: Reidun Håkedal, Lysegaardsvei 9 A.
2600 Lillehammer.

Lillestrøm og omegn: Marie Nordby, Bekkevn. 4
2006 Løvenstad.

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt, Postboks 108
2001 Lillestrøm.

MLU/Bærum, Postboks 41, 1345 Østerås.

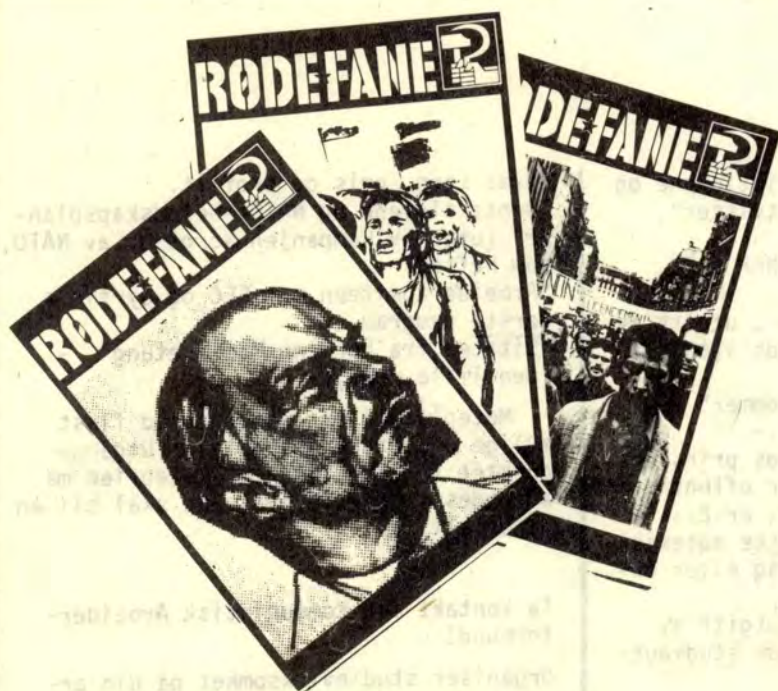
MLU/Tønsberg: Tor Larsen, Dronning Åsas vei 4 B
3100 Tønsberg.

Drammen: Peter O. Pedersen, Solberggt. 10, B
3000 Drammen.

Kristiansand: Ingeleiv Henden, Skutevn. 6 E,
4620 Vågsbygd.

Vensla: Ole Langeland, 4652 Øvrebo.

Bergen: Jan Erik Ryen, Forstandersmuget 2 B,
Bergen.

LES OGSÅ

RØDEFANE

**Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND**

Postboks 2863. Kampen. Oslo 5

De to verdensanskuelser

I verden finnes det bare to verdensanskuelser:

1. Den dialektiske og materialistiske.
2. Den idealistiske eller metafysiske.

Disse to verdensanskuelser representerer to stikk motsatte måter å betrakte verden på. De kan ikke forenes, det ene syn utelukker det andre.

Den metafysiske verdensanskuelse bygger sin analyse av forholdene og foreteelsene i samfunnslivet på tro, på en formodning om at det står et høyere vesen bak menneskeslektens oppståen og foreteelsene i verden - en Gud, en Allah eller som mange sier, det er Skjebnen. Det høyere vesen, eller Skjebnen, bestemmer, ifølge den metafysiske verdensanskuelse, over menneskene og deres forhold. Om mennesker som blir rammet av tragedier og ulykker, heter det: De er sannelig blitt hardt straffet - eller - hvis vi synes det blir litt for mye av det gode - slik at vår medlidenhet vekkes - så heter det: Nå må sannelig de ha fått sin del. Eller hvis det er mennesker som ikke har oppført seg slik vi synes de burde, så heter det, selvklokt

og forstående: Jaha, det går en nemesi gjennom livet.

Gjennom alle disse dagligdagse bemerkninger som vi mer eller mindre bevisst slenger om oss med, ligger den grunnleggende metafysiske tankeforestilling at mennesket er et produkt av et høyere vesens skaperverk, men som lot seg friste av Satan i slangens skikkelse og ble forurenset av synd. Dermed oppsto det onde og gode i mennesket, ifølge metafysikken. Og metafysikken forklarer nøden og undertrykkelsen og alle andre foreteelser i verden med at det er en kamp mellom det onde og det gode. Hvis det gode i menneskene kan få overtaket så vil nød og undertrykkelse forsvinne, er metafysikerens glade, men akk så naive, budskap. Og over det hele står et høyere vesen som dømmer og straffer menneskene ut fra en overmenneskelig rettferdighet, straffer dem med nød, undertrykkelse, hunger, krig, drap og tortur. Og straffen er, ifølge metafysikerens, alltid rettferdig, udiskutabel og inappellabel, for, som det heter, Herrens veier er uransakelige.

For alle som leser dette og har fullt syn på begge øyne, er det åpenbart at her finnes ikke et fnugg av bevis, ikke så mye som et korn av viten eller konkret kunnskap. Hele den metafysiske forestillingsverden er utelukkende basert på tro, tro og atter tro. I sitt innhold adskiller ikke metafysikken seg fra troen på nisser, troll og gode feer, den hører naturlig hjemme blant eventyrene og de skjønn fabler, hvor det som bekjent også dreier seg om onde og gode mennesker.

OBS.

Nye intriger?

Etter NAFs nye lockout-varsel mot 5300 elektrikere før jul vedtok heismontørene straks å sette i gang overtidsneking og å gå til en ukes sympatistreik med tlf. sentralmontørene fra 6. januar.

NAFs lockout-varsel ble imidlertid trukket tilbake i og med regjeringens forslag om tvungen lønnsnemnd for tlf. sentralmontørene.

Nyttårsaften uttaler så formannen i Heismontørenes Fagforening, Rolf Galgerud, at heismontørene på bakgrunn av denne utvikling avblåser sin sympatiaksjon.

Var dette på eget initiativ?

I hvert fall kom det deretter den 3. januar ny melding om at heismontørene likevel ville sympati-streike den 6. januar.

(Vi viser for øvrig til avsløringene av Galgeruds intriger under heismontørenes egen streik i forrige nummer av den røde Arbeideren.)

"Lige børn leger best".

Golda meir "Usa og vi har så grunnliggende felles interesser at det ikke kommer til konflikt mellom oss. Vilke interesser jeg mener? Først og fremst anstendighet, ren anstendighet".

Aftenposten 5/12-1974.

Om studiearbeidet

Kommunistisk Arbeiderforbunds grunn-sirkel i marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs tenkning bygger på 6 møter.

1. Grunnlaget for samfunnsutviklingen og klassespørsmålet.
2. Kapitalismens politiske økonomi.
3. Staten - den herskende klasses undertrykkelsesredskap.
4. Imperialismen - kapitalismens høyeste stadium.
5. Det kommunistiske parti.
6. Kampoppgavene i dag - kampen for dagskravene og kampen for et kommunistisk parti.

Litteratur som benyttes er følgende:

Marx: Det kommunistiske manifest, kr.1.
Heftet "Politisk økonomi" utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-
Heftet "Staten" av Lenin, utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

Heftet "Utdrag av arbeidstvistlovene og lov om lønnsnemnd i arbeidstvister", kr.1.-

"Hovedavtalen mellom LO og NAF (LO), gratis.

Heftet "Hva er imperialismen", utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg, kr.3.-

"De økonomiske kampers lærdommer"

(Strassbourgetesene), kr.4.-

Kommunistisk Arbeiderforbunds prinsipp-program og arbeidsprogram er offentliggjort i Røde Fane nr.1-1973, kr.2.-

"Den dialektiske og historiske materialisme" av Stalin (hefte Ny Dag eller Oktober), kr.4.-

J. Stalin: "Partiet" (hefte utgitt av Kommunistisk Arbeiderforbunds studieutvalg), kr.3.-

Som tilleggslitteratur kan dessuten anbefales:

Lenin: "Staten og Revolusjonen".

Marx: Lønn, pris og profitt.

"Unntakslovene og NATOs beredskapsplaner" (utg. av Kampanjen Norge ut av NATO, som hefte).

"Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid's første program."

"Sitater fra Formann Mao Tsetung" - (Den lille røde).

Møteplanene er lagt opp med flest mulige praktiske eksempler. Utgangspunktet for studiene er at teorien må anvendes i praksis hvis den skal bli en materiell kraft.

Ta kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund!

Organiser studievirksomhet på din arbeidsplass eller i ditt boligområde!

ARBEIDER= REVY

REVOLUSJONÆRT KULTURMAGASIN UTGITT AV KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Revolusjonær kultur?

Hvorfor skal "den røde Arbeideren" bringe kulturstoff, har mange kanskje spurt seg selv etter å ha sett forrige nummer.

Hva har kultur og klassekamp med hverandre å gjøre? Dette har vi tenkt å diskutere i Røde Fane, mens Arbeiderrevy-siden her i avisa vil bringe kulturelle forsøk av mange slag. Foreløpig er det skrevet én generell artikkel om de grunnleggende forutsetningene for en arbeiderkultur, den er oppsummert her i tese-form.

TESER

1. Vi lever under et kapitalistisk system der de borgerlige formene preger alle fenomener i overbygningen. En proletarisk kultur må være klar over dette. Den må kunne formidle erfaringer også fra produksjonen og sprengne individualismen i de borgerlige formene.
2. Den proletariske kulturen oppstår ikke ved dekret, men kan heller ikke utvikle seg på rent spontanistisk grunnlag uten å forfalle til borgerlige former.
3. Den må være på høyde med de "estetiske produktivkreftene" slik disse er utviklet i "kulturindustrien" og den avanserte borgerlige kunsten.
4. Viktig for en arbeiderkultur er at den skal skapes av et kollektiv. Er ikke det at en har særskilte "kunstnere" et produkt av den kapitalistiske arbeidsdelingen?

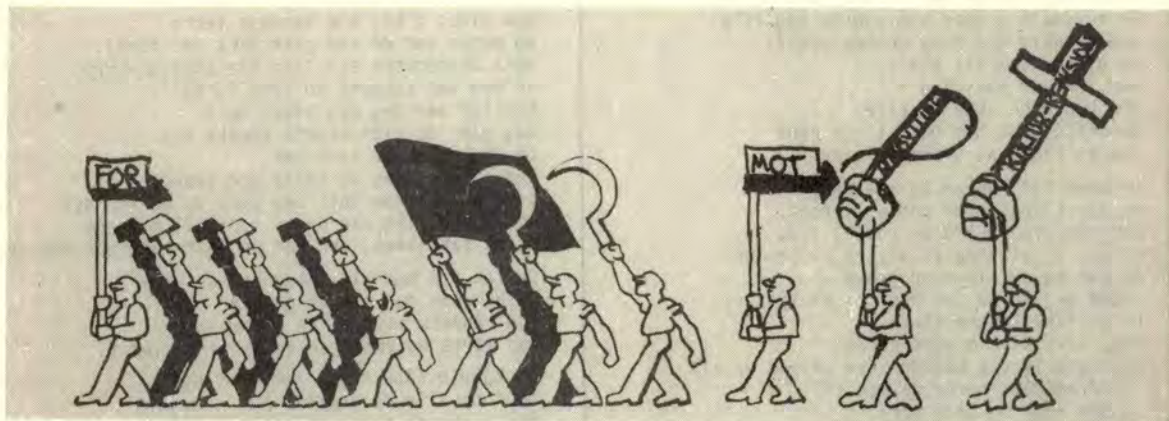
Brecht

Vitenskapen og kunsten er begge til for å gjøre livet lettere for menneskene. Det ene skal skaffe menneskene underhold og det andre underholdning.

Jeg som ikke elsker noe høyere
Enn å være utilfreds med det som kan forandres
Hater heller ikke noe høyere enn
å være dypt utilfreds med uforanderligheten.

Tankens far:

Herr K ble bebreidet at han altfor ofte lot ønsket være tankens far. Herr K svarte da: "Det har aldri eksistert en tanke som ikke hadde et ønske som far. Man må bare diskutere: Hvilket ønske? Det er utenkelig at et barn kan være uten far, selv om det er tenkelig at farskapet kan være vanskelig å fastslå."

Slik tenkte det tyske arbeiderteaterforbundet seg en demonstrasjon. I togets bakre halvdel: Tegninger og symboler for kapitalismen, kulturreaksjon, klassejustis osv.

Borgerlig vitenskap på retrett

I 1968 utkom det i Norge et samleverk med tittelen Det Norske Samfunn. Det inneholder forskjellige artikler om aspekter ved norsk samfunnsliv, som f.eks. politiske partier og skolevesen. Det har vært obligatorisk lesning for alle som har studert samfunnsfag ved norske universiteter i den senere tid. Verket er først og fremst kjennetegnet ved at det gir et bilde av det norske samfunn som et unntak i verdenssamheng. I Norge er motsetningene i samfunnet redusert til et minimum om man skal tro artikkelforfatterne. Det råder hos oss en grunnleggende enighet om de fundamentale spørsmål i samfunnet. Selvom det bringes tall som viser en høy grad av ulikhet når det gjelder tilgang til høyere utdanning, konkluderes det alment med at i Norge er likheten mellom menneskene kommet langt videre enn i andre samfunn.

I år har de bolde akademikere som kulturkulier flest, prøvd å framby sitt produkt på verdensmarkedet. Og hva skjer? I det engelske tidsskriftet Times Literary Supplement (22 November 1974) får produktet en hard medfart av en engelsk sosiolog som ingen skal beskyldes for nevneverdig påvirkning fra marxistisk hold. Likevel har anmelderen adskillig å klandre sine borgelige kolleger for. Det interessante er at det det særlig blir slått ned på er at den politiske og samfunnsmessige utvikling i Norge etter at verket kom ut, altså i de siste 5 - 6 år, har vist at bildet av Norge som et fredelig og konfliktløst samfunn er blitt svært tvilsomt. Anmelderen blander riktignok

sammenklare politiske utviklinger som Arbeiderpartiets tilbakegang, med utslag av det borgerlige samfunns forråtnelse som narkotikamisbruk. Likevel har denne borgerlige sosiolog en god nese for sine kollegers blindhet, ikke minst norsk sosiologis superstar, Johan Galtung. Han skriver: "Den mest alvorlige svakhet ligger i behandlingen av samfunnsmessige konflikter, For Norges relativt 'eksepsjonelt fredelige' status, er kanskje, som andre av Galtungs oppsummerende beskrivelser, misvisende. Bortsett fra et kort avsnitt - er det ingen analyser av konflikter i industrien." På godt norsk betyr dette at selv ikke den borgerlige vitenskap kan unngå å merke seg at kampforholdet mellom arbeidere og kapitalister har blitt hardere de siste åra, slik streikebevegelsene i 1970 og i 1974 har vist. Bemerkelsesverdig klar er også analysen av EEC-kampen som en strid som tross alt foregikk på det borgerlige samfunns premisser. (Som vi vet var forsøkene på å sette denne kampen i et sosialistisk perspektiv svake dengang.) Abmeldelsen slutter: "Tross dette kan man ikke gå ut fra enigheten fra 60-åra vil overleve påkjenningen i 70-åra". Kanskje kommunistene på dette punkt skulle erklære seg enig med den borgerlige empirismen?.

F. D.

Et epos om mennesket

Fra først av han bodde i Edens hage,
men fikk oppsigelse og ble kastet ut.
Han ville protestere, klage,
men til hvem? Gud selv var utkastelsens fut.

Så sies, i den gamle krønike,
men handlangerne var av menneskenes ætt.
En rovgrisk gruppe som gjorde seg rike
ved å nekte ham hans menneskerett.
De gjorde ham til slave,
men fri var hans ånd -
den kunne de ikke beseire.
De mente å ha ham helt i sin hånd
som en klump av uformet leire.

Da brøt han lenken og slet seg løs
og gjenklungen lød som en torden.
Den romerske herre av redsel frøs
og sa: Vi gir deg et stykke av jorden
du kan så og pløye og grave -
skaff deg en ku, en hest og en kjerre.
Du er ikke lenger slave
Nei, så å si din egen herre!
Ja, naturligvis kan du ikke gå som du vil
for fremdeles hører du meg til
og din kone og dine barn.
Ja - det er sant - din datter
den yngste på atten
send henne opp til meg i kvell.
Jeg sover så dårlig om natten.

Den nyvunne frihet ble besk i munnen
han forsto at ennå var han ikke nådd fram
den virkelige frihet var ikke vunnen
ennå var det noen som rådde over ham.

Han tenkte: Jeg drar inn til byen
hvor skibene kommer
med varer og krydder fra mange land.
Sjøfolka der har bra med penger
jeg lager de skn og slikt de trenger
blir min egen herre, uten band.

Han kjøpte seg fri ved blodig slit
og dro med sin slekt dithen
øvet sitt håndverk med dyktig flit.
Selv var han mester
og hans sønn var svenn.

Han arbeidet hårdt, men dog med tro
at nå var hans sorger endt.
Nå er jeg fri, jeg har alt jeg trenger
hus og klær og mat
og ingen råder over meg lenger
ja, han trodde han spiste av egne fat.

Som tiden gikk, ble kundene færre
og mange var de som gikk hans dør forbi.
Hans økonomiske stilling ble stadig verre
en dag han stoppet en venn og sa:
Hvorfor ser jeg deg aldri her?
Jeg gjør da mitt arbeid ganske bra
og bruker beste sort lær.
Vennen vred seg og nølte med svaret,
tilslutt så kom det: Jeg syns du er for dyr
jeg har dårlig råd og er nødt til å spare
og på fabrikken, der har de fått maskiner som syr.

De tok fra ham alt, både hus og hjem
så han sto der ribbet og bar
kun håndens styrke han hadde igjen
han lærte betydningen av ordet proletar.

De kjøpte hans kraft som arbeider
hans og alle de andres.
Mange var de som maskinen bebreider
at den for deres skjebne måtte klandres.

Men han så det straks
at nå var det mulig
det som før hadde stått som en utydelig drøm
med maskinen som tjener og folket som herre
lå framtiden åpen - uvirkelig skjønn.

Han talte om det til sine feller
han slo det fast gang på gang.
Samhold må til, det er det som teller
viser vi samhold, så vinner vi engang!

Da rørte de på seg, herrene der oppe.
Herrene med de hvite hender og den sorte sjel.
Han er farlig han der, han må vi stoppe!
Han hadde truffet deres Akilleshæl.

De kalte ham morder, oppvigler, forræder.
De kastet ham i fengsel.
De slo ham ihjel.
Men best som de nye overgrep bereder
så sto han der igjen - like hel.

Da ble de redde og la an en annen tone.
"Vi er rike, vi gir deg ære og makt
hvis du lar deg med oss forsones
og ikke motarbeider oss lenger.
Mange av dine har valgt denne vei
den er jevn og glatt, uten sten
og en rikelig del av alt som er vårt
vil også tilfalle deg."

Da så han på dem, herrene og deres lakeier
og han sa med en stemme som skalv av hån:
"Hva kan dere gi meg som jeg ikke alt eier.
Alt dere har er jo kun et lån -
et lån som kreves tilbakebetalt
så snart som dagen gryr."
Og seieren lå som en sang i hans røst!
"Se, mørket er alt ved å svikte!"
For solen var nå stått opp i øst
og målet var klart i sikte.

De så den også, veiens ende,
og deres hjerte fyltes av frykt og hat.
De forsto, at tross hans nederlag
så var han aldri beseiret.
De så ham vokse og bli en kjempe
med millioners styrke og kraft.
Urokkelig trygg, i klart relieff
mot en bakgrunn flammende rød.
Hans viten gjør ham seiersviss
for han vet - han vet han kan aldri dø!

Esther Bergerud

25. Septemberplassen

Dag Solstad har i den siste boka si
- 25. September-plassen - forsøkt å for-
klare den utviklinga som har funnet
sted i arbeiderorganisasjonene og hos
de enkelte arbeidere i tida fra krigen
og fram til EEC-kampen. Angivelig skal
arbeiderne ha blitt lurt "fra ei god
linje til ei dårlig". I dag utnytter
monopolene alt som skjer til sine for-
mål, og når "folket står samla" som de
gjorde i EEC-kampen peker dette i rik-
tig retning.

På dette politisk svært overfladiske
grunnlaget har Solstad forsøkt å skrive
en kommunistisk roman, noe som selvsagt
ikke kunne lykkes. Derimot har han mak-
tet å skaffe til veie en materialsam-
ling som kan gi dens lesere både polit-
isk og litterært utbytte. Dette har
han klart fordi han har et våkent øye
for de vanskeligheter som foreligger
rent estetisk når man skal formidle et
politisk budskap. Dessuten har han
rent språklig et høyt refleksjonsnivå,
en "dobbel" bevissthet som konsekvent
skaper en "ironisk distanse" til det
som rulles opp. Derfor blir det mulig
for leserne å lese langt mer ut av boka
enn det forfatteren bevisst la ned i bo-
ka som intensjon. Dette fenomenet var
allerede Marx og Engels klar over og
kalte det "realismens seier".

Solstad er klar over at en individu-
ell helt evt. vil vitne om en borgerlig
problematikk nesten uansett hva slags
klassestandpunkt forfatteren eller ho-
vedpersonen har. Dette problemet har
Solstad løst ved at vi møter en mengde
forskjellige hovedpersoner som utvikler
seg parallelt. På den måten rettes
blikket umerkelig også mot den historis-
ke utvikling som var felles for persone-
ne. Solstad har skapt en kollektiv ro-
man, og dette er et interessant eksperimen-
t. Men til en kommunistisk bok er
det langt igjen.

Ellers har Solstad forsøkt å montere
inn "virkelighet" i boka si. Figurene
i boka har alle tilknytning til en navn-
gitt bedrift i dagens Halden, og i et
eget kapittel bringes data om endel sen-
trale personer i norsk næringsliv. Men
viktigst av de formelle eksperimentene
til Solstad blir fortelleren i boka, som
er usynlig tilstede ved alt som foregår.
Han "viser seg" i en rekke spørsmål som
kontinuerlig rettes mot leseren. Hva
var det egentlig som skjedde? Og hvor-
for? Langsomt begynner denne forteller-
en å gi svar på spørsmålene, men makter
det ikke. Det hele utarter til en formu-
laraktig, besvergende stil. Heldigvis
blir spørreholdningen den som seier, og
bokas lesere vil etter all sannsynlig-

het forbli analyserende - også overfor
de "svarene" som gis.

De figurene boka rommer, representer-
er hver på sin måte mulige utviklings-
tendenser i det sosialdemokratiske Nor-
ge i 70-åra. Vi møter fagforeningspam-
per og AP-folk som har mistet den smule
politiske bevissthet de kan ha hatt før,
alkoholiserte NKP-ere og endel yngre
folk i politisk utvikling. Særlig inter-
essant er kanskje skildringen av en
yngre kvinne. Det er tydelig vist at
det ikke lar seg utvikle noen revolusjo-
nær bevissthet på basis av hennes funk-
sjon som husmor, og ektemannen blir pol-
itisk passiv fordi de ikke kan konsoli-
dere seg politisk.

Men gjennom og over det hele går som
vi har nevnt analysen av sosialdemokrat-
iske strømninger. De har vært og ut-
trykker fortsatt en borgerlig strømning
i arbeiderklassen. Solstads bok gir en
viss forståelse av dette - på en under-
holdende måte - og anbefales til krit-
isk lesning.

N.J.